

Doğan CEYLAN
Maarif Müfettişi

Duygusuz Nesil Tehlikesi

Hayatın gerçekliklerinden habersiz, duygusuz ve bencil bir nesil geliyor.

Şehitler için gözyaşı döken kendi ana babalarını anlamıyorlar. Başkalarının çocukları için ağlamaya anlam veremiyorlar. Yani başımızdaki savaşlar, acı çeken çocuklar, ölen on binlerce insan onları hiç ilgilendirmiyor. Tüm acı gerçekleri çizgi film tadında izliyorlar ve yürekleri hiç acımıyor.

Hayatlarının odağındaki tek şey eğlenmek. Eğlenemedikleri tüm zamanları kendilerine bir işkence olarak görüyorlar.

Kendileri için yapılan fedakârlıkların hiç farkında değiller. Kıymet bilmiyorlar ve vefasızlar. Herkesi kendine hizmet etmek için yaratılmış görüyorlar. İnsanlara verdikleri değer, onların isteklerini yerine getirebildikleri ve ne kadar eğlendirdikleriyle orantılı.

Hayatlarında eğlenmeden başka bir amaç olmadığı için artık tek eğlence kaynağına dönmüş telefon ve tabletlerini ellerinden aldığınızda dünyanın sonunun geldiğini zannediyorlar.

Geçmiş onları pek ilgilendirmiyor, atalarımıza karşı vefasızlar. Dedelerinin canlan, kanları pahasına vermediği vatan toprağını en iyi fiyatı verene satacak kadar maneviyattan yoksunlar. Vatan, onlar için son model bir cep telefonundan daha değersiz.

Milletimizin geleceği açısından endişeleniyorum.

20 yıl sonra bu nesil, nasıl ana-baba olacak?

Kendine hayrı olmayan bu nesil nasıl çocuk yetiştirecek?

Evlerini nasıl idare edebilecek?

Ülkeyi nasıl yönetecek?

Vatani nasıl savunup can verecek?

Bütün bunlar neden oluyor izah edeyim.

Altın kafeslerde çocuklar yetiştiriyoruz artık. Uçmayı bilmeyen kuşlar gibi. Çocuklar hayattan bihaber.

Açlık nedir bilmiyorlar, yedikleri önlerinde yemedikleri arkalarında, acıklarına fırsat bile vermiyoruz. Öyle ki yemek yemeyi bile işkence görür hale geliyorlar.

Susuzluk nedir hiç bilmiyorlar. Hiç susuz kalmamışlar. Üç adımlık yolda bile susurlar diye yanımızda içecek

taşıyoruz. Çocuk daha "susadım" demeden ağzına suyu dayıyoruz.

Çocuklar hiç üşümüyorlar. Soğuk havalarda evden çıkarmıyoruz. Okula giderken kırk kat sarmalayıp çıkarıyoruz dışarı, hiç titremiyorlar.

Çocuklar hiç ıslanmıyorlar, evden arabaya kadar bile üç metrelik mesafede şemsiyesini başına tutuyoruz. Saçına bir tek yağmur damlası düşürmüyoruz. Bu yüzden çocuklar ıslanmak nedir bilmiyorlar.

Yorgunluk nedir bilmiyor çocuklar. İki adımlık mesafelere bile arabayla götürüyoruz onları yorulmasınlar diye. Birazcık parkta koşsalar, hasta olacak diye engel oluyoruz. Onlar takatleri tükenecek kadar hiç yorulmuyorlar.

Yokluk nedir bilmiyorlar, daha istemedi her şeyi önlerine sunuyoruz. Bu yüzden varlığın kıymetini bilmiyorlar.

Onlar bir yanığın veya bıçak kesiminin acısını bilmiyorlar. Elleri yanmasın, kesilmesin sakın diye onlara ne bıçak tutturuyor ne ocak yakıtıyoruz.

Çocuklar hissetmiyor yaşamı, açlığı bilmediği için açlara acımiyor, üşümek nedir bilmedikleri için sokaktaki evsizleri umursamıyor. Yokluk nedir bilmedikleri için ekmeğe gelen zam onların dikkatini bile çekmiyor, haber kalabalığı olarak görüyor, gülüp geçiyorlar. Sıcak odalarında yaşadıkları için evsizlik nedir, sürgün nedir anlamıyor, savaşları, kurşunlanan, ölen insanları umursamıyorlar. Acımiyorlar...

Kıymetini bilmiyorlar ekmeğin, elbisenin, barışın ve huzurun, ana babanın....

Müdahale edilmezse gelecek iyi şeyler getirmeyecek güzel ülkemize. Bu sorunu Devlet derinden hissetmeli. Bu sorunun çözümü için ciddi çalıştaylar düzenlenmeli. Öğretim programları ve ders materyalleri revize edilmeli. Okulların duyu eğitimi konusunda rolleri artırılmalı. Özellikle anne babalara çocuk yetiştirme konusunda ciddi eğitimler verilmeli. Geç kalınmadan bu sorun mutlaka çözülmeli. Bu sorun çözülmezse ülke çözülecek...